

Dragoste târzie

Tudor Arghezi

Da, te-aş iubi cum mă iubeşti şi tu.
Inim-ar spune da, cugetul nu.
Te-ai aşteptat vâltoarea să mă ia
Şi să mă ardă în dogoarea ta.
De unde te-ai ivit să mă-mpresori
Cu-atâtea stele şi cu-atâţi fiori?
Nu ți-ai dat seama, şi de-abia
Vedeam şi eu că ai putea
Să fii copila mea.
Simţirea dragostei, ades nebună,
Răzleţe streine le-mpreună,
Şi vârstele le face deopotrivă.
Femeie pătimaşă, aprinsă, uscăţivă,
Eşti tânără, trufaşă şi frumoasă.
Mă vrei al tău si-atât, şi nu-ţi mai pasă
De toţi ai tăi , de toţi ai mei,
Jertfiţi unei femei.
Ai vrut să te desfaci dintre dantele
Să mi te dai ca versurilor mele.
Beţia te prinsese de o data,

Şi vrei să fii a mea de tot şi toată,
Călcând o pravilă uitând
Că ai ieşit din rând.
Şi te-am făcut să suferi, ştiu,
În ce aveai în tine mai zvâcnit şi viu.
M-am prefăcut că nu-nţeleg,
Ca să rămâi ce eşti, şi eu întreg,
Şi te-am jignit cu voie, să mă ierţi,
Poţi să blestemi şi să mă cerţi,
Din depărtarea care îţi ascunde,
Cu plânşii ochi, şi coapsele rotunde.